

Arrest

nr. 213 279 van 30 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. VERSTRAETEN, loco advocaat B. SOENEN, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 19 augustus 2015 elk een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 9 september 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) in hoofde van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigt deze beslissingen bij arrest nr. 184 591 van 28 maart 2017.

1.2. Op 27 april 2017 dienen verzoekers elk een tweede verzoek om internationale bescherming in. Zij worden op het CGVS gehoord op 9 januari 2018.

1.3. Op 6 februari 2018 neemt de commissaris-generaal in hoofde van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De eerste bestreden beslissing genomen voor eerste verzoeker luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een sjiitische Irakees te zijn van Arabische origine, geboren op 3 september 1980 te Bagdad. U en uw vrouw [H.M.K.] [...] ontvluchtten Irak op 4 augustus 2015 uit vrees voor de sjiitische militie Kata'ib Hezbollah (KH). In 2008 trachtte ene [H.a.S.] (roepnaam [A.Z.]), een lid van KH, u al eens te vermoorden. Op 1 augustus 2015 stond hij met enkele gemaskerde mannen opnieuw aan uw deur. Hij eiste dat u, korporaal bij de loondienst van de negende divisie van het Iraakse leger, de namen van enkele militieleden op de loonlijst zou plaatsen. U weigerde, waarop u en uw vrouw werden bedreigd. Op 19 augustus 2015 kwam u in België aan en diende u een eerste asielaanvraag in. Na uw aankomst in België, ontving uw familie nog een dreigbrief van KH.

Het CGVS nam op 9 september 2016 in uw hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. De beslissing van het CGVS werd op 28 maart 2017 bevestigd door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw werd door het CGVS besloten tot een weigeringsbeslissing, dewelke eveneens werd bevestigd door de RvV.

U, die beweerde het Belgische grondgebied niet te hebben verlaten, diende op 27 april 2017 een tweede asielaanvraag in. U volhardde in uw eerdere problemen en stelt nog steeds [A.Z.] en zijn militie te vrezen. Uit zijn facebookprofiel viel immers af te leiden dat hij tot de militie Asaab Ahl al Haq (AAH) behoort, en niet tot KH. Uw familie wist u tot juni 2017 te vertellen dat militieleden u nog steeds kwamen zoeken. Nadien werd het contact met uw mannelijke familieleden verbroken waardoor u niet meer op de hoogte bent van mogelijke bezoeken. Uw broer, ook een soldaat, werd in april 2017 meerdere malen lastiggevalen door [A.Z.] waardoor hij zich verplicht voelde zijn wijk Washash te verlaten en naar de wijk Safraniya te verhuizen.

Voorts verklaart u zich van de islam te hebben afgekeerd. Rond augustus 2016 kwamen u en uw vrouw voor het eerst in aanraking met de getuigen van Jehova en sloten jullie zich bij de kerk aan. Rond juni of augustus 2017 verlieten jullie de getuigen van Jehova echter opnieuw. U besepte immers dat deze godsdienst heel wat regels en verboden inhield, zoals het verbod op alcohol, roken of naar een kerk gaan. U had zich van de islam ontdaan om zich vrijer te voelen en wilde dus niet opnieuw verboden opgelegd krijgen door een andere religie. U beschrijft zich momenteel als a-religieus: u gelooft nog steeds in God maar wilt zich niet meer aansluiten bij een bepaalde godsdienst. Een vriend uit het opvangcentrum, [Y.], keerde tussen februari en april 2017 terug naar Irak. U vroeg hem een paar schoenen voor uw familie mee te nemen. Toen hij uw familie bezocht en zij naar u vroegen, vertelde hij hen dat jullie bekeerd waren en dat uw vrouw haar hijab niet meer droeg. Uw moeder en zus belden u ter bevestiging, waarop u bekende. Uw vader vertelde dit aan uw ooms, waarna u uit de stam werd verstoten. Uw zus bracht u in juni 2017 op de hoogte van de verstoting van u en uw vrouw. Uw vrouw voegt eraan toe dat zij door haar familie in Irak erg onderdrukt werd en onder andere verplicht werd een hijab te dragen en naar bedevaartsoorden te gaan. In België voelt zij zich voor het eerst vrij. Tot slot willen jullie België niet verlaten omdat jullie ongeboren kind hier ligt begraven.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u volgende kopieën neer: een bewijs dat u op de afdeling 'boekhouding' van het leger werkte, een kennisgeving van uw desertie, een kennisgeving van de oprichting van een onderzoekscommissie wegens uw desertie, de beslissing van de onderzoekscommissie, het vonnis van de militaire rechtbank, zes foto's van uw woning na een inval op 15 februari 2016, een attest van ontheemding uit 2007 en 10 facebookfoto's van [H.a.S.] en zijn kompanen. Tot slot legde u een usb-stick neer waarop te zien is hoe uw vriend en collega in het leger de documenten in verband met uw desertie (zie supra) in de kazerne uit uw legerdossier haalt.

B. Motivering

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw

administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit omwille van volgende redenen.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u bij uw tweede asielaanvraag teruggrijpt naar uw voorgaande verklaringen en opnieuw volhardt dat u dreigt vermoord te worden door [A.Z.] en zijn militie en vreest gestraft te worden omwille van uw desertie. Echter, reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag oordeelde de Commissaris-generaal uitdrukkelijk dat er niet het minste geloof kon worden gehecht aan uw problemen met [A.Z.]. Zo werd er vooreerst op gewezen dat de verklaringen van u en uw vrouw over de militie die u vreest bij terugkeer naar Irak tegenstrijdig waren. Ook de gebeurtenis waaraan jullie jullie terugkeervrees ontleen, met name de ontmoeting met leden van Kata'ib Hezbollah (KH) aan jullie voordeur op 1 augustus 2015, bevatte tegenstrijdige verklaringen. Over uw eerste aanvaring met [A.Z.] in 2008 konden uw verklaringen evenmin overtuigen. Er kon voorts aan de authenticiteit van het enige stuk dat u ter staving van uw asielaanvraag voorlegde, namelijk de dreigbrief, getwijfeld worden. Wat betreft uw desertie wees het CGVS er tot slot op dat internationale bescherming omwille van desertie slechts kan worden toegekend omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie of onoverkomelijke gewetensbezwaren. U legde voorts geen enkel tastbaar begin van bewijs neer ter staving van uw bewering dat de Iraakse autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zouden vervolgen of martelen. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevindingen kwam, werden duidelijk en afdoende in de beslissing, genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste asielaanvraag, uiteengezet. De weigeringsbeslissing werd bovendien door de RvV bevestigd zodat deze beslissing kracht van gewijsde geniet en de erin vastgestelde ongelooftwaardigheid, en de erin aangehaalde motieven, niet langer kan worden betwist.

Het mag duidelijk zijn dat, rekening houdende met bovenstaande, het louter volharden in uw voorgaande verklaringen geenszins volstaat om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid aangaande uw problemen met de militie te herstellen. U voegde er in het kader van uw tweede asielaanvraag aan toe dat u nog steeds wordt gezocht door de militie. Dit zijn echter loutere beweringen die, gezien de ongelooftwaardigheid van uw eerste asielaanvraag, weinig tot geen waarde kennen. Bovendien verklaarde u dat sinds u in juni 2017 geen contact meer heeft met uw vader en broer, u niet meer op de hoogte bent van de eventuele bezoeken van de militie. Uw moeder en zus, waarmee u wel nog in contact staat, zouden hiervan niet op de hoogte zijn gezien enkel mannen over 'zo'n zaken' spreken. Dat uw moeder en zus echter niet op de hoogte zouden zijn van eventuele militiebezoeken is weinig waarschijnlijk en doet andermaal afbreuk aan de ernst van de problemen. Voorts zou uw broer in april 2017 bedreigd werd door [A.Z.]. Gezien voorheen reeds uitdrukkelijk werd geoordeeld dat geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde problemen met [A.Z.], komt ook de geloofwaardigheid van uw beweringen als zou uw broer problemen hebben gekend met [A.Z.] op de helling te staan. Kan hier bovendien nog worden aan toegevoegd dat waar u aanvankelijk aanhaalde dat uw broer 'werd bedreigd', u later tijdens het gehoor opmerkt dat [A.Z.], wanneer hij uw broer tegenkwam, louter vroeg waarom u niet terugkwam. U beschreef het uiteindelijk zelf als 'blijven zagen' (CGVS 15/20685Z (man), p. 4). Uiteraard blijkt hieruit evenmin dat u in geval van terugkeer een gegronde vrees zou dienen te koesteren ten aanzien van [A.Z.].

Er dient tot slot te worden opgemerkt dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat [A.Z.] tot Asaeb Ahl al Haq (AAH) behoort, maar op het CGVS verklaarde u, op basis van de dreigbrief die uw familie na uw vertrek uit Irak ontving, dat hij tot Kata'ib Hezbollah behoort. In het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u dan weer opnieuw dat hij tot AAH behoort. Dit zou u uit zijn facebookprofiel hebben kunnen afleiden (CGVS man, p. 4 en 8). Er kan verondersteld worden dat u duidelijkheid zou kunnen scheppen over de achtergrond van uw belager en op een éénduidige manier zou kunnen aangeven tot welke militie hij behoort, indien uw verklaringen de waarheid bevatten.

Ter staving van uw problemen met [A.Z.] legde u 10 facebookfoto's van hem en zijn kompanen neer. Echter, deze foto's tonen geen enkele link aan tussen u en de mannen op de foto's. Evenmin doen de foto's uitspraak over de problemen die u met deze mannen zou gekend hebben. U legde voorts zes foto's neer van uw woning na de inval van 15 februari 2016. Het huis op de foto's kan echter eender waar staan en van eender wie zijn. Hoe dan ook kan uit deze foto's onmogelijk worden afgeleid wat de oorzaak is van de huidige staat van deze woning. Het voorgelegde attest van ontheemding houdt verder

geen verband met uw directe vluchtaanleiding. Dat u in 2007 ontheemd werd, werd overigens niet in twijfel gebracht door het CGVS.

Ter staving van uw vrees gestraft te worden omwille van uw desertie uit het leger legde u volgende documenten neer: een bewijs dat u op de boekhouding van het leger werkte, een kennisgeving van uw desertie, een kennisgeving van de oprichting van een onderzoekscommissie wegens uw desertie, de beslissing van de onderzoekscommissie en het vonnis van de militaire rechtbank. Dat u op de boekhouding van het leger werkte, werd nooit betwijfeld. Voorts oordeelde het CGVS reeds dat u niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege desertie. De RvV bevestigde dit en oordeelde dat niet kan worden aangenomen dat uw beslissing te deserteren zou zijn ingegeven vanuit een diepgeworteld gewetensbezwaar of de wens niet betrokken te worden bij een militaire actie die veroordeeld is door de internationale gemeenschap.

Uit de documenten die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegde, zou blijken dat u werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar op basis van artikel 35 van de Militaire Strafwet. Hierbij dient opnieuw te worden gewezen op het feit dat strafvervolging omwille van desertie in se geen vervolging uitmaakt in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit het vonnis blijkt een straf van vijf jaar te zijn opgelegd, wat niet kan worden bestempeld als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Uit de beschikbare informatie blijkt overigens dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Irakese leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, vastgesteld worden.

U legde tot slot een usb stick voor waarop beelden te zien zijn van vriend en vroegere collega van het leger die de documenten in verband met uw desertie die hierboven werden besproken, uit uw dossier haalt. Dat uw vriend deze documenten effectief uit uw dossier haalde, waarmee u wil aantonen dat u deze stukken vanuit Irak bekomen heeft, wijzigt niets aan bovenstaande argumentatie.

Ten tweede vreest u een terugkeer naar uw land van herkomst omwille van het feit dat u en uw vrouw zich afkeerden van de islam, zich tijdelijk tot de getuigen van Jehova wendden en dit in Irak verspreid raakte.

Er dient echter ten zeerste getwijfeld te worden aan de geloofwaardigheid achter uw interesse in de getuigen van Jehova. Zo bent u vooreerst erg onduidelijk over het tijdsverloop waarin u zich tot de getuigen richtte. Enerzijds verklaarde u op het CGVS dat u acht à negen maanden na uw aankomst in België voor het eerst in aanraking kwam met de getuigen, wat, gezien u op 19 augustus 2015 in België aankwam, april of mei 2016 zou betekenen (CGVS man, p. 10). Even later stelde u dan weer dat u in augustus 2016 voor het eerst in aanraking kwam met de religie en toen ook lid werd (CGVS man, p. 10). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) meende u dan weer in december 2016 voor het eerst in

aanraking te zijn gekomen met de religie (Verklaring meervoudige aanvraag, vraag 15). Dat u niet duidelijk kunt stellen wanneer u zich voor het eerst tot een nieuwe religie wendde, een beslissing die grote gevolgen met zich mee zou kunnen brengen in uw land van herkomst, is alvast erg vreemd.

U zou ongeveer een jaar aangesloten geweest zijn bij de getuigen (CGVS man, p. 10). Het is echter geenszins geloofwaardig dat u zich tot de getuigen van Jehova zou hebben gewend om vervolgens pas een jaar later te beseffen dat er te veel regels aan de religie verbonden zijn. Zich bekeren tot een andere religie is namelijk een weloverwogen keuze waarbij men normaliter niet over één nacht ijs gaat, zeker gezien een bekering in uw land van herkomst grote gevolgen kan hebben. Voorgaande indachtig, is het niet aannemelijk dat u in een godsdienst zou stappen zonder enig idee te hebben van de inhoud ervan. Uw vrouw bevestigde zelfs dat jullie keuze voor de getuigen van Jehova puur toevallig gebeurde, omdat jullie toevallig een meisje leerden kennen die de godsdienst volgde. Uw vrouw zocht om het even welke religie om de islam te vergeten, zo legde ze uit (CGVS 15/20685BZ (vrouw), p. 7). Bovendien verklaarden zowel u als uw vrouw dat jullie van de islam afstapten om vrij te kunnen zijn (CGVS man, p. 8 en CGVS vrouw, p. 4). In het licht hiervan is jullie keuze voor de getuigen van Jehova, gezien de strikte natuur van de religie, uiteraard bijzonder merkwaardig. Ook dat u zich pas een jaar na de toetreding zou realiseren dat u bij de getuigen van Jehova onder andere niet mag drinken of roken en niet naar de kerk mag gaan, is niet aannemelijk. Dit getuigt van een wel erg beperkte – mogelijks onbestaande - interesse in uw zogenaamde nieuwe godsdienst. Nochtans verklaarde u meermaals lessen te hebben volgen (CGVS man, p. 3 en 10). Indien u bovendien omwille van oprechte beweegredenen voor de getuigen van Jehova zou hebben gekozen, is het dan weer niet aannemelijk dat u de godsdienst opnieuw zou verlaten omwille van oppervlakkigheden zoals een verbod op roken, drinken en, zoals uw vrouw stelde, het vieren van feesten en verjaardagen en het hebben van voorhuwelijkse relaties (CGVS vrouw, p. 7).

Verder heeft u noch uw advocaat uw interesse in een nieuwe godsdienst noch uw afkering van de islam vermeld in het kader van uw beroepsprocedure bij de RvV bij uw eerste asielaanvraag op 25 januari 2017. Indien u zich werkelijk aan het verdiepen was in een nieuwe godsdienst of zich welgemeend van islam had afgekeerd, dewelke beide de nodige gevaren met zich mee zouden kunnen brengen, is dit erg bevreemdend. U hierop gewezen, gaf u aan maar twee minuten de tijd gekregen te hebben om iets te zeggen en dat u zich beperkt heeft tot het vermelden van de veroordeling bij verstek wegens desertie (CGVS man, p. 7). Desondanks blijkt het weinig geloofwaardig dat zowel u als uw advocaat zouden nalaten een dermate belangrijk gegeven prioritair te vermelden. Ook uw vrouw heeft zich niet uitgesproken over haar nieuwe godsdienst of haar afkeer van de islam. Uw vrouw hiermee geconfronteerd, meende zij dat haar religie iets persoonlijk is. Ook wanneer zij erop werd gewezen dat haar bekering zou kunnen leiden tot ernstige problemen in Irak en aldus diende vermeld te worden, bleef zij de vraag stellen waarom het vermelden van haar religie belangrijk zou kunnen zijn. Pas later stelde zij dat het interview op de RvV niet zo uitgebreid was als op het CGVS en zij dus de tijd niet had om zoiets te vertellen (CGVS vrouw, p. 8). Dat uw vrouw zich het belang van een bekering of afkeer van de islam niet zou realiseren en het niet nodig zou vinden om dit nieuwe element te vermelden terwijl zij naar verluid haar hele leven door haar familie verplicht werd de religieuze voorschriften nauwgezet te volgen (zie infra), is niet aannemelijk. Dat zij het onderwerp te persoonlijk zou vinden om openbaar te maken, wordt bovendien onderuit gehaald gezien jullie beiden over jullie nieuwe godsdienst praatten met medebewoners van het opvangcentrum (CGVS man, p. 11 en CGVS vrouw, p. 4), hetgeen op zich erg riskant kan zijn (zie infra).

Tot slot dient vermeld te worden dat zowel u als uw vrouw het steeds hadden over 'shuhud (getuigen) Jahuwa (liefde)', hetgeen getuigen van liefde betekent. Dat jullie steeds de Arabische term voor het woord liefde gebruikten in plaats van Jehova, wat god betekent, doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie kortstondige interesse in de getuigen van Jehova.

Gezien de ongeloofwaardigheid van uw periode als getuige van Jehova, kan evenmin aangenomen worden dat uw vriend [Y.] aan uw familie zou hebben ingelicht dat u en uw vrouw zich bekeerde, afkeerden van de islam en evenmin aan jullie beweerde verstoting uit de stam.

Volgende elementen plaatsen de waarachtigheid van deze gebeurtenissen verder op de helling.

Ten eerste is het al zeer merkwaardig dat u zich in het opvangcentrum vrij zou uitspreken over uw nieuwe godsdienst. U stelde immers zelf dat asielzoekers zich vaak anders voordoen dan ze werkelijk zijn. U gaf zelfs het voorbeeld van enkele jongeren die stiekem alcohol dronken in het bos rond het opvangcentrum maar na hun terugkeer naar Irak militieleden bleken te zijn. U zou enkel met uw

voetbalvrienden over dit gevoelige onderwerp gesproken hebben, dewelke zelf niet praktiserend zijn (CGVS man, p. 11). Echter, dat u niet zou hebben stilgestaan bij de mogelijkheid dat uw verhaal zich op die manier kon verspreiden en moeilijkheden kon veroorzaken, is verbazend, zeker gezien de delicate materie van bekering.

Dat uw vriend uit het opvangcentrum, [Y.], bij zijn terugkeer naar Irak aan uw familie zou hebben verteld dat u zich bekeerde tot de getuigen van Jehova en dat uw vrouw haar hijab uitdeed, is, gezien de Iraakse context evenmin aannemelijk. Uw familie zou [Y.] gevraagd hebben hoe het met u ging, waarop [Y.] alles verteld zou hebben, ook het feit dat u bekeerd zou zijn bekeerd (CGVS man, p. 11). Uw vrouw gaf aan dat jullie [Y.] niet verwittigd hadden dat hij deze dingen niet mocht vertellen (CGVS vrouw, p. 4). Dat jullie er niet aan zouden hebben gedacht om [Y.] te waarschuwen over jullie conservatieve familie is, gezien het risico, alvast erg verbazingwekkend. Hoe dan ook, dat [Y.] ook zelf niet had kunnen inschatten dat hij jullie op die manier mogelijks in zware problemen bracht, is niet geloofwaardig. Dat hij het nieuws uit kwade wil verspreid zou hebben, is evenzeer bedenkelijk. U stelde immers zelf dat [Y.] helemaal niet bidt en enkel aan sport denkt. Hij en uw andere vrienden hadden geen enkel probleem met uw bekering en vonden uw keuze normaal (CGVS man, p. 11). U opperde de mogelijkheid dat [Y.] zich misschien in België anders voordeed dan hoe hij werkelijk was (CGVS man, p. 11). Deze loutere veronderstelling waar u zelf niet zeker van bent, kan echter niet overtuigen.

Toen uw moeder en zus u opbelden en vroegen of hetgeen [Y.] vertelde, klopte, zou u onmiddellijk bevestigd hebben. Ook dit is erg onlogisch. Gezien de verklaringen van uw vrouw over de onderdrukking vanwege jullie familie - jullie zijn immers verwant - die zij haar ganse leven heeft moeten doorstaan (zie infra), kan het niet anders dan dat u de mogelijke gevolgen van uw bekentenis had kunnen voorzien. Dat u toch niet kon liegen tegen uw familie (CGVS man, p. 12), zoals u aanhaalt, is geen valabel argument met het oog op een mogelijke afwijzende houding van uw familie. .

Voorts bent u ook erg onduidelijk aangaande de concrete timing van de gebeurtenissen. Aanvankelijk stelde u dat [Y.] in juni 2017 naar Irak terugkeerde (CGVS man, p. 3). Later stelde u dan weer dat hij in februari, mogelijks april 2017 naar Irak ging en het nieuws aan uw familie vertelde (CGVS man, p. 10). Ook uw vrouw meende dat [Y.] in april 2017 naar Irak terugkeerde (CGVS vrouw, p. 4). Dit komt dan weer niet overeen met uw verklaringen op de DVZ. De interviews van u en uw vrouw vonden immers plaats op 10 mei 2017. Toch vertelde u niets over terugkeer naar [Y.] en zijn bezoek aan uw familie (zie Verklaring meervoudige aanvraag man en vrouw). U werd vervolgens in juni 2017 door uw zus op de hoogte gebracht van uw verstoting (CGVS man, p. 12). Later meende u dan weer dat uw zus u pas twee maanden geleden, en dus in november 2017, op de hoogte heeft gebracht van uw verstoting (CGVS man, p. 13).

Gezien bovenstaande kan er onmogelijk geloof gehecht worden aan het feit dat [Y.] alles, i.c. dat u zich afkeerde van de islam, zich bekeerde tot de getuigen van Jehova en dat uw vrouw haar hijab uitdeed, aan uw familie verteld zou hebben en aan de daaropvolgende verstoting.

Dat u in de toekomst alsnog problemen zou kennen met uw familie omwille van uw huidige a-religiositeit, kon evenmin overtuigen. Immers, dat uw familie uw vrouw steeds zwaar onderdrukt heeft en dermate conservatief is dat zij uw vrouw zouden vermoorden omdat zij zich ontdaan heeft van haar hijab (CGVS man, p. 13), kan namelijk ten zeerste betwijfeld worden. Dit gezien volgende elementen.

Zo bleek uw vrouw de onderdrukking door haar familie nooit eerder te hebben aangehaald. Tijdens haar eerste asielaanvraag hield zij het zowel op de DVZ als op het CGVS bij jullie problemen met de milities. Nochtans werd haar tijdens het gehoor op het CGVS tot driemaal toe gevraagd of zij nog andere problemen vreesde in geval van terugkeer naar Bagdad, of zij alles heeft kunnen vertellen en of zij toevoegingen wilde doen of opmerkingen wilde maken. Zij haalde enkel haar miskraam aan (CGVS 15/20685B, d.d. 29/01/2016, p. 4). Ook bij de RvV haalde zij noch haar advocaat enige vorm van onderdrukking door haar familie aan. Nochtans droeg uw vrouw ten tijde van de zitting bij de RvV geen hijab meer en was zij naar eigen zeggen al afgestapt van de islam (CGVS vrouw, p. 6). Indien zij werkelijk zwaar onder druk werd geplaatst door haar familie, in die mate dat zij een terugkeer naar Irak vreesde, dan heeft zij ruimschoots de kans gehad dit reeds eerder aan te halen. Dat zij dit nooit heeft gedaan, doet afbreuk aan de ernst ervan.

Daarenboven blijkt uit de gegevens van de eerste asielaanvraag van uw vrouw dat zij een diploma Management heeft behaald op de hogeschool. Nadien heeft zij gewerkt als secretaresse op het gemeentehuis van al Mansour (CGVS 15/20685B, d.d. 29/01/2016, p. 2). Gezien haar studieloopbaan

en carrière kan bezwaarlijk gesteld worden dat uw vrouw in een streng conservatief gezin opgroeide waar zij onderdrukt werd in haar doen en laten. Van een familie die hun dochter toeliet te studeren en een job uit te oefenen, lijkt het weinig aannemelijk dat zij diezelfde dochter zouden vermoorden, enkel en alleen omdat zij haar hijab niet draagt.

Dat u en uw vrouw momenteel a-religieus zijn en zich niet meer willen schikken naar de sociale voorschriften van de Iraakse maatschappij, kan evenmin lijden tot een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde in de zin van de Vluchtelingenconventie. Dat u in Irak beperkt zou worden in uw vrijheid van meningsuiting en in uw levensstijl, wordt door het CGVS niet betwist. Echter, louter het bestaan van deze beperkingen volstaat op zich niet om een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. U heeft niet kunnen aantonen dat de door u aangehaalde beperkingen op uw levensstijl en kledij van uw vrouw in jullie hoofde dermate zwaarwichtig zijn dat in casu zou kunnen worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uw religiositeit lijkt immers allesbehalve ontstaan vanuit een diepe overtuiging. Zo gelooft u wel in god, maar niet in één bepaalde godsdienst omdat u zich niet wenst te schikken naar bepaalde oppervlakkige regels. U hierover bevraagd hield u het op het feit dat u vrij wilt zijn, wilt roken en drinken. Dat u deze zaken niet zou kunnen doen in Irak, zijn vooreerst loutere beweringen die u geenszins staft. Hoe dan ook volstaat zulks niet om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uw vrouw voegt er nog aan toe dat zij niet wil dat haar dochter een hoofddoek moet dragen en later vriendjes mag hebben. De door jullie aangehaalde regels betreffen puur maatschappelijke normen waar u zich al dan niet wenst aan te houden, echter, deze wijzen niet op een diepe en oprechte overtuiging van uw a-religiositeit en wijzigen dan ook niets aan voorgaande bevindingen.

Bovendien besloot u na uw kortstondig avontuur bij de getuigen van Jehova dat u zich nooit meer tot een andere religie wilde wenden omdat zij allemaal regels inhouden dewelke u niet wenst te volgen. U bent echter nooit op zoek gegaan naar een religie die u wel aansprak of heeft zich nooit geïnformeerd of er überhaupt godsdiensten bestaan waar u wel mag roken, drinken en de kerk bezoeken (CGVS man, p. 10). Nochtans beweerde u in Irak reeds enige interesse gehad te hebben voor het christendom en kerken te bezoeken (CGVS man, p. 9). Waarom u zich dan nooit in het christendom heeft verdiept, blijft onduidelijk. Hoe dan ook, dat u zich afkeerde van de islam, toevallig op de getuigen van Jehova botste en vervolgens besloot dat godsdienst niets voor u was omwille van de vele regels, getuigt geenszins van een weloverwogen en doordachte keuze voor a-religiositeit. Dat uw familie en omgeving in Irak überhaupt op de hoogte zijn van jullie (beweerde) a-religiositeit heeft u niet aangetoond.

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Hieruit volgt dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan worden toegekend.

Dat jullie België niet willen verlaten omdat jullie ongeboren kind hier ligt begraven, kan worden begrepen doch zulks heeft geen uitstaans met uw situatie in Irak en wijzigt niets aan voorgaande bevindingen. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15

november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 25 september 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop

van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul veroverd, en enkele weken later Tall Afar. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken.

De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk positieve impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Vanaf november 2016 zette in Bagdad een duidelijk dalende trend in die tot in april 2017 aanhield: minder aanslagen en minder slachtoffers, zowel doden als gewonden. Pas met aanslagen na het begin van de ramadan in mei 2017 nam het geweld gedurende een korte periode terug toe, om daarna weer af te nemen. De algemene trend is duidelijk: Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen.

Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat ISIS Bagdad nooit heeft kunnen belegeren, noch dat er sprake was van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Om de beveiliging van de hoofdstad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van de nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat, en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Deze maatregelen beginnen succes te hebben. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door ISIS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen ISIS te versterken. Deze troepenverplaatsingen gebeurden na een periode waarin het aantal aanslagen door ISIS afnam.

Door de verdere afname van het terreurgeweld in de hoofdstad werden, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Het geweld in de provincie Bagdad eiste tot november 2016 maandelijks honderden doden en gewonden op. Vanaf dan is het aantal slachtoffers en het aantal aanslagen sterk beginnen dalen en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden.

Het CGVS benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; of (iii) onder controle blijven van ISIS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing genomen voor tweede verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een sjjiitische Iraakse vrouw te zijn van Arabische origine, geboren op 16 mei 1987 te Shatra, Nassiriya. U en uw man [M.H.K.a.H.] [...] ontvluchtten Irak op 4 augustus 2015 uit vrees voor de sjjiitische militie Kata'ib Hezbollah (KH). In 2008 trachtte ene [H.a.S.] (roepnaam [A.Z.]), een lid van KH, uw man al eens te vermoorden. Op 1 augustus 2015 stond hij met enkele gemaskerde mannen opnieuw aan uw deur. Hij eiste dat uw man, korporaal bij de loondienst van de negende divisie van het Iraakse leger, de namen van enkele militieleden op de loonlijst zou plaatsen. Uw man weigerde, waarop jullie werden bedreigd. U viel van de trap waardoor u een miskraam kreeg. Op 19 augustus 2015 kwam u in België aan en diende u een eerste asielaanvraag in. Na uw aankomst in België, ontving uw familie nog een dreigbrief van KH.

Het CGVS nam op 9 september 2016 in uw hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de ongeloofwaardigheid van uw asielaanvraag. De beslissing van het CGVS werd op 28 maart 2017 bevestigd door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Ook in het kader van de asielaanvraag van uw man werd door het CGVS besloten tot een weigeringsbeslissing, dewelke werd bevestigd door de RvV.

U, die beweerde het Belgische grondgebied niet te hebben verlaten, diende op 27 april 2017 een tweede asielaanvraag in. U volhardde in uw eerdere problemen en stelt nog steeds [A.Z.] en zijn militie te vrezen. U verwijst hieromtrent naar de documenten die uw man neerlegde in het kader van zijn tweede asielaanvraag. Verder verklaarde u uw godsdienst te hebben verlaten. U werd in Irak sterk onderdrukt door uw religieus extremistische familie en werd verplicht een hijab te dragen en de sjjiitische bedevaartsoorden te bezoeken. U draagt sinds 24 mei 2016 geen hijab meer en heeft zich bovendien tijdelijk aangesloten bij de getuigen van Jehova. [Y.], een vriend van uw man in het opvangcentrum, keerde terug naar Irak. Uw man had een cadeau voor zijn familie meegegeven. Toen [Y.] in april 2017 uw schoonfamilie bezocht en men hem vroeg hoe het met jullie ging, zei hij dat jullie zich tot de getuigen van Jehova bekeerden en u uw hijab niet meer droeg. U en uw man werden daarom uit de stam verstoten. Uw schoonzus bracht u daar op 21 juni 2017 van op de hoogte. U vreest bij terugkeer naar Irak vermoord te worden door uw familie. In de zomer van 2017 besloten jullie zich echter terug te trekken uit de getuigen van Jehova gezien de talrijke regels en verboden. Feesten en verjaardagen vieren, alcohol drinken, roken, voorhuwelijkse relaties waren allemaal verboden. U wil geen grenzen meer in uw leven en besloot niet meer te geloven.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een psychologisch attest, vier foto's van u als gesluijerde vrouw in Irak, 1 foto van u als gesluijerde vrouw in België en 2 foto's van het graf van uw ongeboren kind in België.

B. Motivering

Zowel uit uw verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) blijkt dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald door uw man [M.H.K.a.H.] [...] bij zijn tweede asielaanvraag. Zo houden jullie beiden vast aan jullie eerdere verklaringen en willen jullie in België een vrij en niet-religieus leven leiden ver verwijderd van de druk van jullie familie en de Iraakse maatschappij. Vermits in het kader van de tweede asielaanvraag van uw man door het Commissariaat-generaal werd besloten dat hem de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend, en dit gezien de ongeloofwaardigheid van de aangehaalde feiten, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Gezien u geen aparte asielmotieven aanhaalde kan in casu volstaan met een verwijzing naar de omstandige motivering weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw man. Deze beslissing luidt als volgt:

[idem motivering eerste bestreden beslissing]

De documenten die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegde, kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen. Zo zijn de foto's waarop u met een hijab te zien bent slechts een momentopname en kunnen zij zich niet uitspreken over de omstandigheden waarin u leefde of de druk die u in Irak zou ondervonden hebben om de hijab te dragen. Het psychologisch attest kan evenmin de eerdere appreciatie omvormen. Het attest, opgesteld op uw vraag, toont hoogstens aan dat u psychologische problemen heeft, wat op zich niet wordt betwist. Doch kan het geen uitsluitel geven over de redenen of gebeurtenissen die hieraan ten grondslag liggen. Een arts kan uitspraak doen over psychische dan wel fysieke letsels die iemand heeft maar kan nooit uitsluitel geven over de omstandigheden die hieraan ten grondslag liggen. Hij/zij kan enkel voortgaan op hetgeen zijn patiënt – u dus – hem verteld. Hoe dan ook vermelden uw psycholoog en psychiater in het attest dat uw psychische toestand voornamelijk verband houdt met de twee miskramen die u heeft gehad. U verklaarde ook zelf dat u het heel moeilijk kreeg en met de psychologische behandeling startte na, en omwille van, uw miskraam. Dat u een miskraam heeft moeten ervaren en dit voor de nodige psychologische problemen heeft gezorgd, wordt door het CGVS niet ontkent, noch geminimaliseerd. Echter, deze problematiek volstaat niet om de bevindingen van de Commissaris-generaal dat er in uw hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming te weerleggen. Het attest doet verder geen uitspraken over de eventuele gebeurtenissen in Irak en vormt aldus geen bewijs voor de door u aangehaalde problemen in Irak. Tot slot legde u foto's neer van het graf van uw ongeboren kind. Ook deze documenten versterken de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw problemen in Irak niet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers voegen ter ondersteuning van hun beroep volgende stukken toe:

4. *Mo, Vluchtelingencrisis: nieuwe zieltjes voor Jehova's getuigen ? d.d. 25/01/2016 ;*
5. *Usb stick met 2 video in verband met de getuigen van Jehova ;*
6. *Verstotingsakte d.d. 10/12/2017 ;*
7. *UNHCR Tribal conflict resolution in Iraq d.d. 15/01/2018 ;*
8. *UNHCR GUIDELINES ON INTERNATIONAL PROTECTION: Religion-Based Refugee Claims d.d. 28/04/2004 <http://www.unhcr.org/publications/legal/40d8427a4/guidelines-international-protection-6-religion-based-refugee-claims-under.html>*
9. *Document van de militaire inlichtingendienst omtrent de desertie van de verzoeker d.d. 29/08/2015 ;*
10. *Foto van de verzoekster in het huis in Bagdad, dat later door militieleden overhoop is gehaald ;*
11. *UNAMI, Report on Human Rights in Iraq January to June 2017, p. (I-V, 3-7) ;*
12. *Minority Groups International en Ceasefire centre for civilian rights, "The lost women of Iraq", November 2015 ;*
13. *S. Bairbarani, "Iraqi widows, mothers and girls face heightened risks in displaced camps, REUTERS, 07/04/2016 ;*
14. *Worldbank Labor force participation women in Irak ;*
15. *COI Focus Irak, Femmes divorcées dd. 31/07/2017 ;*
16. *UN Casualty Figures for Iraq for the Month of January 2018, http://www.uniraq.org/index.php?option=com_k2&view=item&id=8500:un-casualtv-figurès-for-iraa-for-the-month-of-ianuarv-2018&Itemid=633&lang=en ;*

17. At least 38 killed in two suicide blasts in Bagdad, <https://www.rferl.org/a/iraq-baghdad-two-explosions-deaths/28975812.html> :

18. UN Casualty Figures for Iraq for the Month of Februari 2018 http://www.uniraq.org/index.php?option=com_k2&view=item&id=8643:un-casualtv-figures-for-iraq-for-the-month-of-februarv-2018&Itemid=633&lang=en

2.2. Nieuwe stukken

2.2.1. Op 17 juli 2018 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarbij een geactualiseerde COI Focus: *“Irak. Veiligheidssituatie in Bagdad”* van 26 maart 2018 wordt gevoegd.

2.2.2. Ter terechtzitting maken verzoekers, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarbij een schoolattest van 5 september 2018 wordt gevoegd van de jongste dochter.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, verklaringen, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Onderzoek van de nood aan internationale bescherming

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de

bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. Het vluchtrelaas van verzoekers is tweeledig. In een eerste onderdeel steunen verzoekers hun tweede verzoek om internationale bescherming op hun voorgaande verklaringen afgelegd in het kader van hun eerste verzoek. Verzoekers volharden in de verklaring dat verzoeker dreigt te worden gedood door A.Z. en zijn sjjiitische militie omwille van zijn weigering tot samenwerking. Verzoekers vrezen eveneens dat verzoeker zal worden gestraft omwille van zijn desertie uit het Iraakse leger.

In een tweede onderdeel stellen verzoekers een terugkeer naar hun land van herkomst te vrezen omdat zij door hun stam werden verstoten nadat zij zich tijdelijk bekeerden als getuigen van Jehovah en zich heden hebben afgekeerd van de islam.

2.4.2.2. De Raad stelt, samen met de commissaris-generaal, vast dat de vrees van verzoekers voor de sjjiitische militie reeds werd onderzocht door de commissaris-generaal in het kader van hun eerste beschermingsverzoek. In zijn weigeringsbeslissing van 10 oktober 2016 oordeelde de commissaris-generaal dat niet het minste geloof kon worden gehecht aan verzoekers problemen met A.Z. omwille van tegenstrijdige en weinig overtuigende verklaringen alsook twijfel over de authenticiteit van het enige stuk, namelijk een dreigbrief, dat ter staving van het vluchtrelaas werd voorgelegd. De concrete motieven waarop de commissaris-generaal zijn bevindingen stoelde, werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in het arrest nr. 184 591 van 28 maart 2017, dat inmiddels kracht van gewijsde heeft.

Verzoekers hebben in het kader van hun tweede beschermingsverzoek een aantal nieuwe stukken voorgelegd die betrekking hebben op het eerste onderdeel van hun vluchtrelaas. Hun tweede beschermingsverzoek werd door de commissaris-generaal bij beslissing van 22 augustus 2017 in overweging genomen.

Bij deze stukken bevonden zich tevens Iraakse documenten die werden voorgelegd ter staving van verzoekers vrees dat hij zal worden gestraft omwille van zijn desertie uit het leger. Daarbij voegden verzoekers een USB stick die beelden bevat waarop te zien is dat een vriend en vroegere collega van het leger deze documenten uit verzoekers militair dossier haalt.

De betrokken documenten betreffen alle kleurenkopieën. Verder blijkt uit de landeninformatie dat de bewijswaarde van Iraakse documenten in het algemeen relatief is (AD CGVS, stuk 24, map met “landeninformatie”, “COI Focus, Irak. Corruptie en documentenfraude” van Cedoca van 8 maart 2016).

De commissaris-generaal doet in de bestreden beslissingen geen enkele uitspraak over de bewijswaarde van deze documenten. Bijgevolg blijkt niet dat de commissaris-generaal op grond van deze gegevens deze documenten een absolute bewijswaarde ontzegt.

In de mate dat de bewijswaarde van deze Iraakse documenten slechts relatief zou zijn, merkt de Raad op dat deze relatieve bewijswaarde niet impliceert dat de inhoud van deze documenten niet verder moet worden onderzocht. De beoordeling van de relevante elementen van een beschermingsverzoek houdt immers in dat een volledige en integrale geloofwaardigheidsbeoordeling plaats heeft van alle elementen voorgelegd ter staving van het verzoek. Dit wil zeggen dat de voorgelegde documenten en de verklaringen van verzoeker in samenhang met elkaar en in het licht van de relevante informatie over

het land van herkomst worden beoordeeld. In die zin kan de relativiteit van de bewijswaarde van documenten worden gecompenseerd door coherente en geloofwaardige verklaringen die op hun beurt sporen met de beschikbare landeninformatie.

2.4.2.3. De Raad stelt vast dat elk van de betrokken documenten enkel in het Arabisch werd opgesteld en dat er geen volledige vertaling werd voorzien door verzoekers. Wel heeft verzoeker tijdens zijn gehoor de voorgelegde stukken toegelicht. In het gehoorverslag van 9 januari 2017 kan het volgende worden gelezen (AD CGVS, stuk 7, p. 5-6):

“DOCUMENTEN

*Bewijs werk boekhouding leger (K) d.d. 02/04/2015
Dit is een bewijs dat ik heb gewerkt voor het bureau van lonen.*

*Kennisgeving van desertie bij het leger (K) d.d. 01/10/2014
Dat is een bewijs dat ik ben gedeserteerd bij het leger. hij ging dat bevestigen bij de boekhouder.
Wie ging dat bevestigen?
De verantwoordelijke van de post.*

*Kennisgeving oprichting onderzoekscommissie ivm desertie (K) 30/09/2015
Dit is een onderzoek ivm mij over mijn desertie.*

*Beslissing onderzoekscommissie (K) d.d. 12/09/2015. bestraft onder art 35 lid 4 en 5
Dat is de beslissing van het onderzoek ivm mijn zaak.
TOLK: 12/09/2015*

*Vonnis militaire rechtbank (K) 03/02/2016. 28/11/2015. 21/02/2016, 28/01/2016 (2pag)
Zij sturen een doc naar de luchthavens en elke grensovergang. Daar stond op: bevel tot aanhouding omdat ik veroordeeld ben bij verstek.
Wanneer bent u bij verstek veroordeeld?
In februari 2016
Bent u of uw familie daarvan op de hoogte gebracht?
Ik was hier, mijn familie is niet verwittigd. Ik had wel contact met hen, ik heb het hen verteld Bent u opgeroepen geweest om nr de rechtbank te gaan?
Nee, bij ons bestaat zoiets niet. in irak wordt geen oproeping gestuurd naar het adres of naar de familie.
Op grond van welk artikel bent u veroordeeld?
Ik weet het niet, er zijn zoveel wetten. Ik weet niet onder welk artikel. Dat is iets ivm de wet, ik begrijp daar niets van. Ik heb het gelezen, ik denk artikel 5 of 4. Ik weet wel dat als een soldaat het land verlaat, wordt hij veroordeeld voor 5 jaar.
Welke straf voor u specifiek?
Bedoelt u hoeveel jaar?
Bijvoorbeeld, of gevangenisstraf?
5 jaar
Staat dat in één van die doc?
Het stond in één van die doc.
TOLK: 03/02/2016. Handtekening rechts: 10/02, handtekening links 03/02 2e pagina: handtekening links: 28/11, handtekening rechts: 30/11*

Waarschuwing naar politie

*Nadat ik veroordeeld ben, werd het aangekondigd dat ik bij verstek werd veroordeeld. Ze hadden dat opgestuurd. Lees het maar. Dit doc wordt naar de politie gestuurd.
TOLK: handtekening: 28/02, doc: 21/02/2016 Hof van beroep
Het hof van beroep verwittigde mijn firqa dat het vonnis bevestigd werd.
Tolk: 28/01/2016, onderaan: 02/2015. Handtekening: 28/01.
Bovenaan 2016, onderaan van 2015, hoe komt dat?
Soms gebeuren zo'n fouten bij ons bij het typen. De persoon die die fout maakt moet gestraft worden.*

Bevestiging desertie

*Dat is van het hele begin na mijn desertie. De officier schreef naar mijn overste [A.] dat op de datum van desertie ik was gedeserteerd. [A.] stuurde het naar een hoger niveau. Dat moet binnen de 72 uur.
TOLK: 28/08/2015*

Doc van veiligheidsdiensten.

*lets dat in het bureau van de veiligheidsdiensten gebeurd, mag niemand weten. Nadat ze te weten waren gekomen waarom ik was gedeserteerd, hadden ze aan hun overste laten weten wat de reden van mijn desertie was. dat was hun manier op te onderzoeken. Er staat op dat ik ben gedeserteerd omdat gewapende groeperingen druk op mij hadden uitgeoefend
TOLK 29/08/2015'*

Uit dit gehoorverslag blijkt dat de protection officer aan verzoeker weinig tot geen vragen over deze documenten heeft gesteld, met name van wie deze documenten uitgaan, waar en wanneer ze werden opgesteld en tot wie ze zijn gericht. Verder blijkt dat verzoeker zich veelal beperkte tot summiere toelichting zonder steeds verdere inlichtingen te geven over de inhoud van de betrokken documenten. Uit het gehoorverslag blijkt niet dat verzoeker werd ingelicht over zijn plicht om mee te werken om een vertaling te verstrekken, in het bijzonder door minstens de relevante gegevens van de voorgelegde stukken toe te lichten, zijnde de datum en plaats van opmaak of uitgifte van het stuk, de auteur van het stuk, de geadresseerde of de bestemming van het stuk, het al dan niet vermelden van de naam van de verzoeker in het stuk, de aard van het stuk, een korte samenvatting van de inhoud van het stuk. Het is voor de Raad dan ook niet duidelijk of hij op basis van het gehoorverslag op afdoende wijze beschikt over de relevante gegevens van de voorgelegde stukken.

De betrokken Iraakse documenten bevinden zich in stuk 23 (map met 'documenten') van het administratief dossier, maar werden niet afzonderlijk genummerd. Het is daardoor voor de Raad tevens niet mogelijk om na te gaan welke toelichting bij welk document hoort.

2.4.2.4. Verzoekers houden in hun verzoekschrift voor dat één van deze Iraakse documenten afkomstig is van de militaire inlichtingendienst en dat daarin het volgende kan worden gelezen: *"Na onderzoek en het sturen van inlichtingendienst personeel, blijkt uit onze verzamelde informatie dat zijn desertie was vanwege een bedreiging van een gewapende groep omdat hij als een verantwoordelijke in het loonbureau werkt. Ze hebben hem onder druk gezet om met hen samen te werken."* (stuk 9 bij het verzoekschrift)

Verzoekers betogen hierbij in het verzoekschrift: *"Het onafhankelijk onderzoek van de militaire inlichtingendienst stelt uitdrukkelijk vast dat de verzoeker is gedeserteerd omwille van bedreigingen van gewapende milities. Het document is dan ook objectief te noemen omwille van de volgende redenen. Ten eerste betwist het Commissariaat-generaal niet dat het document uit het militair dossier van de verzoeker afkomstig is. Ten tweede blijkt uit het document dat het niet op basis van de verklaringen van de verzoeker is opgesteld noch gesolliciteerd is. Het betreft immers een onderzoek van de militaire inlichtingendienst tegen de verzoeker die het misdrijf van desertie heeft gepleegd. De document toont dat ook aan dat de verzoeker bedreigd is geweest door gewapende milities en hierdoor is moeten vluchten. Het Commissariaat-generaal ziet dit element echter over het hoofd door de militaire documenten enkel te bespreken in het gedeelte aangaande de desertie."*

In de bestreden beslissingen kan worden gelezen dat de commissaris-generaal, nadat hij nogmaals de aandacht heeft gericht op de inhoud van de vorige weigeringsbeslissing genomen in het kader van het eerste beschermingsverzoek, verder rekening houdt met de nieuwe verklaringen van verzoeker. Hij stelt daarbij vast dat verzoeker volhardt in zijn verklaringen en eraan toevoegt dat hij nog steeds wordt gezocht door de militie, hetgeen niet volstaat om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen en verder loutere beweringen zijn. Wat betreft de problemen die zijn broer zou hebben gekend, stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker hierover geen eenduidige verklaringen aflegt. Evenmin kan verzoeker duidelijkheid scheppen over de achtergrond van zijn belager noch op een eenduidige manier aangeven tot welke militie deze belager behoort. Verder houdt de commissaris-generaal rekening met de documenten die verzoeker heeft voorgelegd. Zo komt de commissaris-generaal tot de bevinding dat de 10 facebookfoto's van A.Z. en zijn kompanen geen enkele link aantonen tussen verzoeker en deze personen en evenmin uitspraak doen over de problemen die verzoeker met deze personen zou hebben gekend. Wat betreft de foto's van verzoekers woning na de inval van 15 februari 2016, merkt de commissaris-generaal op dat dit huis eender waar staan en van eender wie kan zijn en dat uit foto's onmogelijk kan worden afgeleid wat de oorzaak is van de huidige staat van deze woning.

Evenwel stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissingen inderdaad niet blijkt dat de commissaris-generaal het document van de militaire inlichtingendienst bij zijn beoordeling van het vluchtrelaas heeft betrokken, hoewel dit document de verklaring van verzoeker dat hij door sjjiitische milities onder druk werd gezet om met hen samen te werken lijkt te ondersteunen. In de bestreden beslissingen kan worden gelezen dat de commissaris-generaal in zijn beoordeling enkel de volgende documenten heeft betrokken, met name *“een bewijs dat u op de afdeling ‘boekhouding’ van het leger werkte, een kennisgeving van uw desertie, een kennisgeving van de oprichting van een onderzoekscommissie wegens uw desertie, de beslissing van de onderzoekscommissie, het vonnis van de militaire rechtbank”*, maar de overige documenten die tijdens het gehoor door verzoeker werden toegelicht, met name de waarschuwing naar de politie, de bevestiging van desertie en het document van de militaire inlichtingendienst worden niet vermeld in de bestreden beslissingen noch besproken.

2.4.2.5. Verderop in hun verzoekschrift stellen verzoekers dat de commissaris-generaal niet betwist dat verzoeker is gedeserteerd en dat hij hiervoor werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar. Verzoekers klagen aan dat niet is onderzocht of de levensomstandigheden in de Iraakse gevangnissen artikel 3 van het EVRM niet schenden, daarbij verwijzend naar een *“Report on Human Rights in Iraq”* van 2017 (stuk 11 bij het verzoekschrift), noch of er nog een mogelijkheid is tot verzet tegen het vonnis en dat niet duidelijk is of de rechten van verdediging werden gerespecteerd.

De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissingen nooit te hebben betwijfeld dat verzoeker op de boekhouding van het leger werkte.

Hij merkt daarbij op dat het CGVS reeds oordeelde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege desertie, hetgeen de Raad bevestigde daar niet kan worden aangenomen dat verzoekers beslissing om te deserteren zou zijn ingegeven vanuit een diepgeworteld gewetensbezwaar of de wens niet betrokken te worden bij een militaire actie die veroordeeld is door de internationale gemeenschap.

Vervolgens stelt de commissaris-generaal: *“Uit de documenten die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegde, zou blijken dat u werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar op basis van artikel 35 van de Militaire Strafwet.”* Uit deze bewoordingen blijkt dat de commissaris-generaal, hoewel hij niet uitdrukkelijk bevestigt, evenmin uitdrukkelijk betwist dat verzoeker zou zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar wegens desertie.

De commissaris-generaal kiest er vervolgens voor om een beoordeling uit te voeren die uitgaat van de veronderstelling dat verzoeker werd veroordeeld. Hij wijst er in dit kader terecht op dat *“strafvervolgning omwille van desertie in se geen vervolging uitmaakt in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming”*, evenwel kan hierover anderszins worden geoordeeld indien er *“minstens (...) sprake [is] van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.”* De commissaris-generaal stelt dan terecht vast dat de lengte van de straf, in casu vijf jaar, *“niet kan worden bestempeld als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing”*.

In de bestreden beslissingen wordt verder niets gesteld over de tenuitvoerlegging van de straf, in het bijzonder over de omstandigheden van vasthouding.

Tijdens de terechtzitting verwijst de verwerende partij naar de COI Focus *“Irak – De toepassing van de militaire strafwet in het geval desertie”* van 13 juli 2017 (AD CGVS, stuk 24, map met landeninformatie). Hij stelt dat de situatie die verzoeker aanklaagt enkel betrekking heeft op civiele gevangnissen en dat dit niet de gevangnissen zijn bestemd voor hen die werden veroordeeld voor desertie.

De Raad leest in deze COI Focus dat de omstandigheden in militaire detentiecentra beter zijn dan in de gewone gevangnissen wat betreft infrastructuur, fysieke omstandigheden, hygiëne, voedsel en medische behandeling (p. 13-14). Ook blijkt de behandeling van de gevangenen in militaire detentiecentra vrij goed. Evenwel blijkt dat niet elke persoon veroordeeld voor desertie in een militaire detentiecentrum wordt geplaatst. In de COI Focus kan worden gelezen: *“Artikel 93 bepaalt dat de straf dient te worden uitgezeten in de militaire gevangenis indien de duur van de gevangenisstraf één jaar of minder is (ook indien het vonnis door een burgerlijke rechtbank werd uitgesproken). Indien de gevangenisstraf meer dan een jaar bedraagt, wordt men overgeplaatst naar een gevangenis van justitie eens het vonnis definitief is. Een militair veroordeeld door een niet-militaire rechtbank kan opgesloten worden in een burgerlijk gevangenis alvorens het vonnis een definitief karakter heeft.”* (p. 4).

Hieruit kan worden afgeleid dat verzoeker, bij terugkeer naar Irak, voor de uitvoering van zijn gevangenisstraf van vijf jaar zal worden overgeplaatst naar een civiele gevangenis, waarvan hij dus aanvoert dat niet is onderzocht of de levensomstandigheden aldaar artikel 3 van het EVRM niet schenden, daarbij verwijzend naar een uittreksel van het "Report on Human Rights in Iraq" van 2017 (stuk 11 bij het verzoekschrift).

Lezing van dit uittreksel lijkt een eerste indicatie in te houden dat de omstandigheden in de Iraakse civiele gevangenis problematisch kunnen zijn in het licht van artikel 3 van het EVRM. Evenwel ontbreekt het de Raad aan verdere landeninformatie om dit ten volle te kunnen beoordelen daar de COI Focus zich beperkt tot een bespreking van de omstandigheden in Iraakse militaire detentiecentra.

De vaststelling dat de levensomstandigheden in de Iraakse civiele gevangenis een schending vormen van artikel 3 van het EVRM, kan relevant zijn wanneer moet worden beoordeeld of is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, zoals omschreven in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voordat echter tot zulke beoordeling kan worden overgegaan, moeten eerst de relevante elementen van het beschermingsverzoek en hun geloofwaardigheid worden vastgesteld. In casu moet worden nagegaan of het geloofwaardig is dat verzoeker tot een gevangenisstraf van vijf jaar wegens desertie werd veroordeeld, vooraleer zijn vrees voor de levensomstandigheden in de Iraakse civiele gevangenis verder wordt onderzocht in het licht van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat blijkt evenwel geen zorgvuldige vaststelling van de relevante elementen van het beschermingsverzoek en hun geloofwaardigheid. Zoals hierboven vermeld, gaat de commissaris-generaal slechts uit van de veronderstelling dat verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar. Opdat de Raad zelf kan overgaan tot een zorgvuldige vaststelling van de relevante elementen van het beschermingsverzoek en hun geloofwaardigheid, dient hij te beschikken over een zorgvuldig samengesteld en voorbereid dossier. Zoals uiteengezet in punt 2.4.2.3. is het voor de Raad niet duidelijk of hij op afdoende wijze beschikt over de relevante gegevens van de voorgelegde Iraakse documenten en kan hij evenmin nagaan welke toelichting bij welk document hoort.

De Raad herinnert eraan dat de commissaris-generaal zijn beslissingen zorgvuldig moet voorbereiden en moet steunen op een correcte en volledige beoordeling van de feiten en omstandigheden overeenkomstig de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet (HvJ 5 september 2012, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/1, Y en Z, pt. 75-77), quod non in casu.

De overige motieven in de bestreden beslissingen, met name dat *"dat desertie uit het Irakese leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt"*, dat *"desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat"*, dat *"verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen [aan]geven dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren"*, dat *"uit de beschikbare informatie (...) weliswaar [blijkt] dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf (...) enkel [wordt] opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is"* en dat *"hoe dan ook, er (...) geen gevallen bekend [zijn] van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn"*, brengen in deze geen soelaas omdat de commissaris-generaal er immers voor kiest om toch een beoordeling uit te voeren die uitgaat van de veronderstelling dat verzoeker werd veroordeeld.

2.4.2.6. Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad heden aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 6 februari 2018 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES